

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Služební poměr obchodních pomocníků úpadcových se vyhlášením konkursu na jeho jmění nezrušuje, nýbrž trvá dále až do projití řádné výpovědní lhůty, patří tudíž nároky takových zaměstnanců úpadcových za tento čas (od vyhlášky konkursu) k pohledávkám proti podstatě.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. srpna 1923 Rv I 194/23. Obchodní soud v Praze Cg I 479/21.)

X žaloval konkursní podstatu na zaplacení služného za čas od vyhlášení konkursu do projití zákonné doby výpovědní.

První soud žalobu zamítl s odůvodněním, že když správce podstaty výslovně do služebního poměru za masu nevstoupil a do měsíce z usnesení věřitelského výboru dal žalobci výpověď (§ 25. kon. ř.); třeba nebyla dle zákona, nýbrž předčasná, může žaloba škodu jemu vzešlou požadovati jen jako konkursní věitel, žádným způsobem ale jako pohledávku podstaty dle § 46. č. 3. konk. ř.

Druhá stolice změnila nálež a odsoudila podstatu k zaplacení služného ode dne vyhlášení konkursu (12./9. 1921) až do 31. prosince 1921. Důvody: Ze vzájemného porovnání §§ 25., 46. č. 3. a § 51. č. 2. konk. ř. jde na jevo, že poměr služební zaměstnanců úpadcových vyhlášením konkursu se nezrušuje, nýbrž že trvá dále, že však zejména konkursnímu správci jest volno, aby ve lhůtě jednoměsíční ode dne vyhlášení konkursu poměr ten zrušil, avšak šetře zákonné neb smluvné kratší lhůty výpovědní (§ 25. k. ř.) a že služební nároky zaměstnanců na dobu po vyhlášení konkursu připadající dle § 50. konk. ř. patří ku pohledávkám proti konkursní podstatě (§ 46. č. 3. konk. ř.). Konkurs vyhlášen byl 12. září 1921. Není sporno, že správce dal žalobci, který neměl ujednanou výpovědní lhůtu, dne 30. září 1921 ve smyslu § 20. zák. o obch. pom. výpověď šestinedělní. Přes to však dle předpisu nařízení ze dne 23. června 1921 č. 218 sb. se končil žalobcův poměr služební teprve uplynutím kalendářního čtvrtletí, tedy dnem 31. prosince 1921 (§ 25. konk. ř. a § 1. a 20. odst. 1. zák. o obch. pom.). Náleží tedy služební nároky žalobcovy za dobu od 12. září 1921 až do 31. prosince 1921 ku pohledávkám proti konkursní podstatě dle § 46. konk. ř. a musila ta k zaplacení jich dle § 124. a 47. konk. ř. býti odsouzena.

Dovolání správce podstaty zůstalo bez úspěchu. Důvody: Dle § 25. odst. 3. konk. ř. jest otázku, zda správce podstaty vstoupil dnem vyhlášení konkursu do stávajícího již služebního poměru mezi žalobcem a úpadcem, čili nic, řešiti podle zvláštních zákonných předpisů, tedy v našem případě — ježto není spornou povaha služby žalobcovy jako obchodního pomocníka, platí tu ustanovení § 23. zák. z 16. ledna 1910 č. 20. ř. z., jenž ustanovuje, že byl-li služební poměr zaměstnancem již nastoupen, vstupuje konkursní podstata vyhlášením konkursu do stávajícího služebního poměru, smlouvou s úpadcem založeného.

Ovšem může správce podstaty za podmínek § 25. odst. 1. konk. ř. smlouvou vypovědět, což právě v našem případě se stalo dne 30. září 1921. Poněvadž však výpověď nebyla dána 6 týdnů před koncem čtvrtletí, ukončil se nájemní poměr teprve uplynutím dalšího čtvrtletí, t. j. dnem 31. prosince 1921. (§ 20. odst. 1. zák. z 16. ledna 1910 č. 20. ř. z.)

Vstoupil-li však — jak vyliceno — správce podstaty dnem vyhlášení konkursu, t. j. 12. září 1921 do služebního poměru žalobcovy, pak ovšem jest nárok žalobcův na služné ode dne 12. září 1921 do zrušení poměru výpovědí tedy do 31. prosince 1921, pohledávkou proti podstatě ve smyslu § 46. č. 3. konk. ř. a posoudil tedy odvolací soud spornou otázku právní bezvadně.

ZE DNE.

Za dodatečné projednání pozůstalosti přísluší notáři odměna jestliže úhrnná hrubá hodnota jmění pozůstalostního činí více než 2000 Kč. Rozhodnutí zemského soudu civilního ze dne 11. října 1923 č. j. N. III. 747/23/15.

Notář projednal pozůstalost, v níž hrubá hodnota činila 1465 Kč. Za projednání to nežádal odměny.

Dodatečně vyskytlo se jmění 543 Kč. Týž notář projednal uvedenou pozůstalost dodatečně a účtoval za vše pouze 30 Kč, ač byl oprávněn účtovat 50 Kč. Prvý soudce nepři-

soudil notáři za dodatečné projednání nic, odvolává se na § 3. a 16. vládního nař. ze dne 11. května 1923 č. 102 Sb. z. a n. Notář podal rozklad případně stížnost. Soudce rozkladu nevyhověl a předložil podání jako stížnost zemskému civilnímu soudu v Praze. Ten rozhodl, že stížnosti se vyhovuje, naříkané usnesení se mění a notáři se přisuzuje za dodatečné projednání pozůstalosti částka 30 Kč. — Z důvodů uvádíme: Po názoru rekursního soudu stěžovatel má nárok na odměnu. § 3. cit. nař. ustanovuje, že hodnota rozhodná pro odměnu počítá se při projednání pozůstalosti podle hrubé inventurní hodnoty a při dodatečném projednání podle hodnoty jmění nově na jevo vyšlého. § 16. téhož nařízení pak ustanovuje, že nepřevyšuje-li hrubá hodnota pozůstalosti 2000 Kč, nemá notář jako soudní komisař nároku na odměnu za projednání. Výslovného ustanovení pro případ, jaký jest případ tento, totiž, že pozůstalost byla projednána na dvakrát, pozůstalostní jmění původně známé samo o sobě a pozůstalostní jmění později na jevo vyšlé, a dodatečně projednané rovněž samo o sobě nepřevyšují 2000 Kč, ale dohromady obnos ten převyšují, v cit. nař. není; soud rekursní však má za to, že hlavní vůdčí zásadou zákona bylo, aby při pozůstalostech a hrubou hodnotu inventurní přes 2000 Kč notáři, jako soudnímu komisaři dostalo se stanovené odměny, přiznati tuto odměnu jen tehdy, když všechno pozůstalostní jmění bylo najednou známo a projednáno, upíráti ji však, kdy bylo seznáno a projednáno sukcesivně, předpokládá ovšem, že původně i dodatečně pozůstalost projednal týž notář, znamenalo by uplatnění vůdčí zásady ponechati v šanc náhodě, nebo i úmyslnému zatajování všeho jmění pozůstalosti při prvotním projednávání se strany dědiců otevřítí dvěře dokořan a posuzovati oba případy v podstatě stejně ve skutečnosti každý jinak. Výsledek takový zákonodárcé zajisté nezamýšlel. Proto nutno zajisté i při opětovém projednání pozůstalosti týž soudním komisařem hrubou hodnotu jmění sečítati a ze součtu vyměřiti poplatek a omeziti ustanovení § 3. cit. nař. o hodnotě dodatečně na jevo vyšlého jmění na případ, kde původní projednání neprováděl týž soudní komisař a nebo kde po připočtení dodatečného hrubého jmění ke hrubé hodnotě jmění z prvotního projednání nepřekročuje se mez pro určený poplatek za projednání rozhodná.

Notář podal stížnost z důvodů zásadních!

—ý.

Notářsky ověřené plné moci. Okresní finanční ředitelství v Jičíně platebním rozkazem ze dne 21. II. 1923 č. B. A. P. 504 G. R. P. 1126/21 R. V. 14419/21 vyměřilo z prohlášení, jímž T. P. jako plnomocník České banky Union prolašuje, že koupil části nemovitostí v Trutnově pro tuto banku — převodní poplatek z toho důvodu, že plná moc naň znějící a datovaná dne 15. IX/1920 nebyla soudně, nýbrž jen notářsky ověřena.

Ku stížnosti notářem Dr. B. do tohoto platebního rozkazu podané a k zakročení notářské komory Pražské u ministerstva spravedlnosti, dalo zemské finanční ředitelství v Praze výměrem ze dne 18. října 1923 č. 11098/23 p. o. stížnosti místa a zrušilo tento platební rozkaz. Současně sdělilo ministerstvo financí, že povoluje, aby plná moc ověřená notářem byla při posuzování převodů podle bodu 6. písm. c) předběžných přípomínek k sazbě popl. zák. ze dne 9. II. 1850 č. 50 ř. z. stanovena na roveň plné moci ověřené soudem.

Osobní. Pan ministr sociální péče jmenoval pana JUDra Aloise Zmeka, notáře v Praze, členem správní komise Všeobecného pensijního ústavu v Praze za účelem vedení správy tohoto ústavu dosazené na základě nař. vl. ze dne 13. září 1923 č. 529 Sb. z. a n.

Vládní osnovu nového notářského řádu obdržeti možno u sekretariátu notářské komory v Praze za poplatek Kč 30.

Zpráva o schůzi odboru »Praha« dne 27. října 1923. Předsedá dr. Čulík. Rozhovor o osnově notář. řádu zahajuje jednatel dr. Černý studií o tom, v čem se osnova minist. liší od osnovy pražské komory notářské jednak prospěšně jednak neprospěšně. Debata se účastní kolegové Ebenstreit, Ponec, Lepšík ml., Lepšík st., Kepler, Heina, Černohorský, Maneth, Pavlíček, předs. Batěk, Čulík, Černý. Spolek kandidátů nepředložil své požadavky Spolku našemu, což se stalo nedorozuměním.

Pan pres. dr. Batěk podává zprávu o jednání delegace notářské komory pražské (dr. Batěk, dr. Čulík, dr. Černý) v ministerstvu a nastiňuje situaci notářského stavu u nás i v cizině, probírá přednosti vládní osnovy a naznačuje, jakou politiku stav má činiti nyní i v budoucnosti. Pan dr. Batěk měl velmi šťastný den. Večer stal se skutečně svátkem. Litujeme těch, kteří nebyli přítomni. Mluvil vůdce stavu a Mistr, mluvili